

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **České dráhy, a.s.**, IČ: 70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře**
sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha

řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č. j. UPDI-2746/21/KP, sp. zn. POK002/21

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět přezkumu

1. Žalobkyně se domáhá žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 8. 2021, č.j. UPDI-2746/21/KP (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře (dále též „*Úřad*“) ze dne 25. 6. 2021, č. j. UPDI-2214/21/DV, sp. zn. POK002/21 (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“).

2. Žalobkyně byla uznána ve správním řízení vinnou přestupkem uvedeným v ust. § 51 odst. 1 písm. i) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „zákon o dráhách“), za který byla žalobkyni podle ust. § 51 odst. 10 písm. d) zákona o dráhách, uložena pokuta ve výši 95 000 Kč, jehož se měla dopustit tím, že v souvislosti s výběrem platby za užití částí celostátní dráhy,

a) kterou provozovala mezi žel. st. Praha Vršovice seř. n. a Praha Jih, a dále v obvodech žel. st. Bohumín, Děčín hl. n. a Praha Jih, a současně na ní provozovala drážní dopravu, která neslouží výhradně k zajištění provozování této dráhy, a to v období platnosti jízdního řádu 2020,

b) kterou provozovala v období platnosti jízdního řádu 2020, avšak pouze v obvodu žst. České Budějovice do 16. 9. 2020 a v obvodu žst. Tábor do 9. 11. 2020, a současně na ní v týchž obdobích provozovala drážní dopravu, která nesloužila výhradně k zajištění provozování této dráhy,

sama vystavovala v období od 14. 7. 2020 do 14. 10. 2020 daňové doklady (faktury) a interní žádosti o úhradu, a to za druhé a třetí kalendářní čtvrtletí roku 2020, tedy v rozporu s § 32 odst. 3 věty čtvrté zákona o dráhách, sama vykonávala hlavní činnosti, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna. Tím došlo k porušení ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách.

II. Žalobní body

3. Námitky žalobkyně uplatněné v podané žalobě lze rozdělit do těchto žalobních bodů:
4. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nesprávnou právní kvalifikaci přestupku.
5. Žalobkyně namítá, že se nemohla dopustit posuzovaného přestupku, neboť pachatelem může být jen právnická nebo podnikající fyzická osoba, která za žalobkyni jako provozovatele dráhy obstarává výkon hlavních činností podle § 2 odst. 12 zákona o dráhách, ačkoliv k tomu taková osoba pachatele není oprávněna. Protože na celostátní dráze, kterou žalobkyně provozuje, současně provozuje drážní dopravu, byla žalobkyně povinna podle § 32 odst. 3 zákona o dráhách angažovat „*nezávislého přidělce*“, jímž se v daném případě stala Univerzita Pardubice Dopravní fakulta Jana Pernera, což prokazuje i Prohlášení o dráze celostátní provozované společností České dráhy, a. s., pro jízdní řád 2019/2020, v rozhodném znění účinném ode dne 13. 5. 2020 (dále též „*Prohlášení ČD 2020*“). Je tedy vyloučeno, aby za posuzovaného skutkového stavu pachatelem přestupku podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách byla žalobkyně jako provozovatel dráhy, jelikož pojmově nemůže žalobkyně obstarávat výkon hlavních činností sama za sebe, tedy zastupovat samu sebe při výkonu hlavních činností.
6. Žalobkyně se nemohla dopustit posuzovaného přestupku i z toho důvodu, že není splněna podmínka protiprávnosti jednání. Ve výroku rozhodnutí č.j. UPDI-3768/20/UM se uvádí, že Prohlášení ČD 2020 „*je v rozsahu článku IV. bodu 4 přílohy 4 (Fakturace) Ceny za přidělení kapacity, ceny za užití dráhy pro jízdu vlaku a pro posun, pravidla pro jejich výpočet a podmínky jejich uplatnění v rozporu s § 32 odst. 3 písm. b) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách. Úřad stanovuje Českým drahám lhůtu 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, po jejímž uplynutí nelze článek IV. bod 4 přílohy 4 (Fakturace) použít*“. Pokud žalovaný v citovaném rozhodnutí prohlásí jednání žalobkyně podle čl. IV. bodu 4 přílohy 4 Prohlášení ČD 2020 za nadále právně dovolené, v daném případě fakticky až do konce účinnosti Prohlášení ČD 2020, pak toto jednání nemůže současně žalovaný v napadeném rozhodnutí kvalifikovat jako

přestupek. Podle názoru žalobkyně až do uplynutí třicetidenní lhůty od právní moci shora uvedeného rozhodnutí o Prohlášení ČD 2020 podle § 34e odst. 3 zákona o dráhách tak byla žalobkyně oprávněna i čl. IV. bodu 4 přílohy 4 Prohlášení ČD 2020 ve znění posuzovaném rozhodnutím č.j. UPDI-3768/20/UM použít.

7. Odpovědnost žalobkyně za přestupek je dále vyloučena pro právní omyl. Ust. § 32 odst. 3 zákona o dráhách ve znění posuzovaném napadeným rozhodnutím bylo do zákona o dráhách vloženo zákonem č. 367/2019 Sb., který byl schválen 17. prosince 2019, platnosti nabyl 31. prosince 2019 a účinnosti v dané části nabyl 15. ledna 2020. V době inkriminovaného jednání žalobkyně, tedy od 14. července do 14. října 2020, se tak jednalo o zcela novou právní úpravu bez odpovídající správní praxe žalovaného i bez odpovídající judikatury. Recipienti právní normy tedy neměli k dispozici správní praxi žalovaného.
8. Žalobkyně se nemohla dopustit přestupku i proto, že ust. § 32 odst. 3 ani jiná ustanovení zákona o dráhách, ve znění zákona č. 367/2019 Sb., neupravují, jaký druh smlouvy o výkonu hlavních činností podle § 2 odst. 12 zákona o dráhách má provozovatel dráhy, na které sám provozuje současně drážní dopravu k uspokojení přepravních potřeb třetích osob, uzavřít s nezávislým příjemcem, zda smlouvu mandátní (příkazní) nebo smlouvu komisionářskou. Ze zákona o dráhách tedy neplyne, zda faktury za užití dráhy jízdou vlaku nebo posunového dílu vystavuje naposledy uvedený provozovatel dráhy nebo nezávislý přidělc.
9. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že postup žalovaného odporuje zásadě legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, neboť skutkově obdobné případy postupu v souladu s prohlášením o dráze odporujícím zákonu o dráhách naplňující skutkovou podstatu přestupku v posuzovaném případě žalovaný považuje za přestupek, avšak v ostatních případech nikoliv. Na rozdíl od posuzovaného případu žalovaný nikdy nedovodil, že by Správa železnic, státní organizace, postupem podle části prohlášení o dráze odporující zákonu o dráhách do uplynutí lhůty, po jejímž uplynutí byla tato část prohlášení o dráze posléze podle § 34e odst. 3 zákona o dráhách prohlášena za nepoužitelnou, spáchala přestupek, ačkoliv jinak skutkovou podstatu přestupku Správa železnic, státní organizace, naplnila.
10. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že nebyla splněna podmínka společenské škodlivosti přestupku.
11. Žalovaný neprokázal přímou souvislost mezi celkovou výší inkasované ceny za užití dráhy a posuzovaným domněle deliktním jednáním žalobkyně. Žalovaný proto nemůže bez dalšího dovozovat, že celková částka 8, 82 mil. Kč, zaplacená ve sledovaném období dohromady všemi uživateli dráhy coby poplatek za užití dráhy, zvyšuje závažnost jednání žalobkyně, jelikož by této výše dosáhla cena celkově zaplacená za užití dráhy ve sledovaném období, i kdyby byla cena vybírána jiným způsobem, který by podle žalovaného nepředstavoval přestupek.
12. Pokud by se skutečně jednalo o přestupek, od celkové výše inkasované ceny za užití dráhy by měly být odečteny následující částky:
 - a) cena za užití dráhy hrazená Správou železnic, která ačkoliv ve sledovaném období dráhu žalobkyně užívala, není dopravcem, který by na dráze provozované žalobkyní provozoval drážní dopravu uspokojující přepravní potřeby třetích osob.
 - b) cena za užití dráhy hrazená žalobkyní, neboť se nelze důvodně domnívat, že by žalobkyně v postavení provozovatele diskriminovala sama sebe jako dopravce.

- c) cena za užití dráhy hrazená společností ČD Cargo, a.s., neboť se nelze důvodně domnívat, že by žalobkyně diskriminovala svou dceřinou společnost.
13. Ust. § 2 odst. 12 ani § 32 odst. 3 zákona o dráhách způsob výběru platby za užití dráhy nikde nestanoví. Nelze proto tvrdit, že výběr ceny za užití dráhy hrazený žalobkyní na základě interní žádosti o úhradu zvyšuje závažnost přestupku.
14. Žalovaný rovněž neprokázal, zda, a pokud ano, jak došlo posuzovaným postupem žalobkyně k ohrožení hospodářské soutěže mezi dopravci. Žalovaný zejména neprokázal, že by posuzovaným postupem žalobkyně, pokud by se skutečně jednalo o přestupek, skutečně k diskriminaci ostatních dopravců, uspokojujících přepravní potřeby třetích osob, došlo. Žalovaný nikde neprokázal, že by došlo ke zvýhodnění žalobkyně např. tím, že by se v případě různých dopravců ve srovnatelném postavení jednalo o různé ceny nebo platební termíny.
15. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že z napadeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu není rovněž zřejmé, proč u právnických osob zřízených ze zákona jiný trest, než pokuta nesplní výchovný účinek, zatímco u právnických osob nezřízených ze zákona či u podnikajících fyzických osob i jiný trest než pokuta výchovný účinek splní.
16. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřiměřenou výši pokuty.
17. Žalovaný při posuzování finančních poměrů žalobkyně nerespektoval zásadu, že musí posuzovat jen samotné finanční poměry žalobkyně jako provozovatele celostátní dráhy, nikoliv celkové finanční poměry ČD, tedy ani poměry ČD jako dopravce a/nebo provozovatele zařízení služeb. Posuzovaný postup žalobkyně se týká provozování celostátní dráhy podle § 2 odst. 3 zákona o dráhách, nikoliv provozování drážní dopravy podle § 2 odst. 4 zákona o dráhách. Z § 62 odst. 4 zákona o dráhách plyne, že ČD účtují odděleně prostředky poskytnuté k provozování veřejné drážní osobní dopravy z veřejných prostředků samostatně a nemohou je převádět do jiných činností, tedy ani na provozování (celostátní) dráhy. Podle čl. 8 odst. 4 směrnice 2012/34 mají i ČD nárok na vyrovnání bilance z provozování celostátní dráhy od státu, proto se jedná o veřejné prostředky na provozování dráhy z veřejných rozpočtů ve smyslu § 62 odst. 4 zákona o dráhách. Rovněž o provozovaných zařízeních služeb je žalobkyně podle § 23f zákona o dráhách povinna vést oddělené účetnictví a tržby za tyto služby nemůže použít k financování provozování dráhy. Žalobkyně tedy tržby z osobní dopravy a kompenzaci veřejných služeb v přepravě cestujících ani tržby ze zařízení služeb nemůže použít na provozování vlastní dráhy.
18. Žalovaný přitom obecně nemůže brát v úvahu jen tržby žalobkyně a kompenzaci veřejných služeb poskytovaných žalobkyni objednateli těchto služeb, nýbrž žalovaný musí brát v potaz i náklady žalobkyně, což žalovaný taktéž neučinil.
19. Neúměrná výše pokuty vynikne při jejím přepočtu na 1 km dotčené dráhy provozované žalobkyní. Dráhy, na nichž se měla žalobkyně dopustit podle napadeného rozhodnutí přestupku, mají celkovou délku 66 km a 105 m, jak plyne z čl. 3 Prohlášení ČD 2020. Pokuta uložená napadeným rozhodnutím činí 95 000 Kč. V přepočtu na 1 km dotčené dráhy provozované žalobkyní tak „jednotková“ výše pokuty činí 1 437 Kč. Pokud by se tedy obdobně závažného deliktu, za který lze udělit pokutu podle § 51 odst. 10 písm. d) zákona o dráhách, dopustila na své celé síti Správa železnic, státní organizace, která provozuje celkem 9 459 km tratí, pak by s ohledem na povinnost žalovaného podle § 2 odst. 4 správního řádu posuzovat obdobné případy tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, musel žalovaný uložit pokutu v průměrné výši 1 437 Kč na každý km sítě provozované Správou železnic,

státní organizací, což by při celkové délce těchto tratí činilo částku 13 592 583 Kč, tedy částku 13 a půl krát vyšší než umožňuje § 51 odst. 10 písm. d) zákona o dráhách.

20. Žalovaný při stanovení výše pokuty vůbec nevzal v potaz ztrátu způsobenou žalobkyní epidemií covid-19 ve výši cca 4 miliard Kč, ačkoliv tato skutečnost mohla a měla být žalovanému nejpozději od dubna 2021, a tedy v době vydání napadeného rozhodnutí dávno známa přinejmenším ze sdělovacích prostředků.

III. Vyjádření žalovaného

21. V písemném vyjádření k žalobě setrval žalovaný na právních názorech uvedených v napadeném, jakož i v prvostupňovém rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkázal.
22. K *prvnímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že námitku žalobkyně spočívající v tom, že se jako provozovatelka dráhy nemohla dopustit přestupku podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách nepovažuje za důvodnou. Tohoto přestupku se může dopustit každá právnická nebo podnikající fyzická osoba, tedy i provozovatel dráhy. Jedinou podmínkou pro naplnění znaků skutkové podstaty je, že pachatel není oprávněn vykonávat hlavní činnosti z důvodu naplnění podmínek § 32 odst. 3 věty čtvrté zákona o dráhách. Žalobkyně se v žalobě prezentuje jako „pouhá“ provozovatelka dráhy, zcela však opomíjí skutečnost, že na předmětné dráze provozuje dopravu a je tedy současně dopravkyní. V dané věci tedy za žalobkyni, která je vedle provozovatelky dráhy současně dopravkyní, musí hlavní činnosti podle § 32 odst. 3 písm. b) zákona o dráhách vykonávat výhradně nezávislý přídělce. Vykoná-li tuto činnost kdokoliv jiný, včetně samotné provozovatelky dráhy, dopouští se přestupku podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách.
23. Žalovaný nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že nezákonné jednání provozovatele dráhy popsané v prohlášení o dráze nemůže být přestupkem do doby uplynutí lhůty podle § 34e zákona o dráhách. Stanovení této lhůty je žalovanému uloženo zákonem, a neznamená, že po dobu této lhůty je prohlášení o dráze v souladu se zákonem o dráhách a dále neznamená, že postupem podle prohlášení se po tuto dobu vylučuje možnost páčání příslušného přestupku. K páčání přestupku docházelo tím, že obviněná vystavovala faktury za užití dráhy sama způsobem, jaký deklarovala v článku IV. bodu 4 přílohy 4 Prohlášení 2020, který je nezákonný.
24. Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně spočívající v právním omylu. Žalobkyně je jako provozovatelka dráhy a současně provozovatelka drážní dopravy povinna znát a dodržovat povinnosti plynoucí jí z provozování dráhy i drážní dopravy a zdržet se výkonu hlavních činností. Navíc žalobkyně je velkou organizací, která má k dispozici řadu odborníků na drážní právo, takže oproti jiným subjektům má více možností zajistit splnění všech povinností, které jsou jí právními předpisy uloženy. Znění zákona je jednoznačné.
25. K námitce žalobkyně, že byla oprávněna se důvodně domnívat, že faktury obsahující poplatky za užití dráhy mohou být vystavovány přímo žalobkyní, žalovaný uvedl, že objektivní odpovědnost je specifická v tom, že ke vzniku odpovědnosti za přestupek u právnické osoby postačí přičitatelné jednání fyzické osoby. Pro rozhodování není tedy podstatné, zda a jakým způsobem obviněná vnímala realitu nebo jak si určité skutečnosti představovala. Zákon o odpovědnosti za přestupky připouští užití ustanovení týkajících se skutkového či právního omylu pouze v případě fyzických osob, jejichž odpovědnost je založena na zavinění. Rovněž nelze opomenout, že již v souvislosti se zahájením řízení o

posouzení souladu prohlášení o dráze se zákonem o dráhách a důrazněji pak vydáním prvoinstančního rozhodnutí o nezákonnosti prohlášení o dráze, byla žalobkyně obeznámena s právním názorem žalovaného. Už samotný návrh na přezkoumání prohlášení o dráze musí podle § 34e odst. 2 zákona o dráhách obsahovat označení důkazů, v čem je rozpor spatřován. Podmínkou vedení řízení na návrh je již naplnění požadavků tohoto ustanovení.

26. Ke *druhému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že řízení proti Správě železnic zmiňované žalobkyní sp. zn. RPD004/19 bylo vedeno na základě zjištění z cenové kontroly, která mu předcházela. V souvislosti s ním vedl žalovaný řízení sp. zn. POK002/20, ve kterém rozhodnutími č. j. UPDI-3417/20/PB ze dne 17. 9. 2020 a č. j. UPDI-4428/20/KP ze dne 22. 12. 2020 rozhodl o spáchání přestupku podle zákona o cenách. Rozhodnutí podle zákona o cenách žalovaný nezveřejňuje. Obdobně žalovaný postupuje i v ostatních případech. Žalovaný tedy nepostupoval v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.
27. Ve vztahu k námitkám ve *třetím žalobním bodu* žalovaný nesouhlasí s žalobkyní, že výše inkasované částky ceny nemůže mít vliv na sankci jako takovou. Podle žalovaného výše poplatku vybraného v rozporu s § 32 odst. 3 zákona o dráhách především dokazuje, že jednání žalobkyně naplňovalo podmínku společenské škodlivosti, tedy že šlo o přestupek.
28. Skutkovou podstatou přestupku je obstarání výkonu hlavních činností za provozovatele dráhy osobou, která k tomu není podle § 32 odst. 3 zákona o dráhách oprávněna. Další podmínka, v podobě diskriminace, narušení soutěže či nedovoleného zvýhodnění součástí skutkové podstaty přestupku není. Stejně tak nejsou ani v ustanovení o přestupku, ani v § 32 či § 32a zákona o dráhách výjimky pro případy, kdy ostatní dopravci si nemohou konkurovat. Není zde ani podmínka, že některý z dopravců navrhuje posouzení souladu prohlášení o dráze se zákonem o dráhách. Proto takovéto skutečnosti žalovaný nezjišťoval a ani nebyl povinen zjišťovat. Pokud by došlo k nesprávnému účtování výše poplatků, mohlo by se jednat o jiný přestupek a žalovaný by musel zajistit jeho projednání v jiném řízení.
29. Ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 12 zákona o dráhách přesně popisuje, že fakturace je součástí výběru plateb a musí ji obstarávat nezávislý přidělc.
30. Ke *čtvrtému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že co se týče druhu správního trestu, je kromě pokuty jediným možným trestem napomenutí. Tento trest je mírnější než jakákoliv pokuta. I ze samotného odůvodnění pokuty ve výši 10 % zákonem stanovené maximální sazby lze dovodit, že trest napomenutí by byl nepřiměřeně nízký. Trest napomenutí nelze uložit společně s pokutou.
31. K poukazu žalobkyně na oddělené účetnictví (*pátý žalobní bod*) žalovaný uvedl, že pokuty je nutno hradit ze zisku. Žalobkyně zisk vykazala v individuální účetní závěrce za rok 2019 ve výši 3,25 mld. Kč. Podle žalovaného nelze posuzovat hospodaření žalobkyně za provozování dráhy zvlášť, navíc přestupek se týkal i zpoplatnění provozování drážní dopravy. Ani námitka žalobkyně, že je třeba přihlížet i k nákladům, není důvodná. Žalobkyně pokrývá cca 90 % výkonů v osobní dopravě v České republice. Pokud by byla výše sankce stanovena čistě podle velikosti a objemu hospodaření dopravce, tak by byla pro největšího dopravce přiměřená spíše horní hranice.
32. Žalovaný se zabýval významem a rozsahem následku přestupku, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na marginální rozsah sítě, následky na dopravce a nepodstatný význam běžně

nedostupných informací o rozsahu provozu jednotlivých dopravců stanovil pokutu ve výši pouze 10 % horní zákonem stanovené sazby.

33. Podle názoru žalovaného výši pokuty naopak nelze posuzovat čistě podle rozsahu provozovaných drah, protože tyto dráhy zajišťují přístup k zařízení služeb, která jsou pro ostatní dopravce nezbytná.
34. Ve vztahu k námitce ztráty žalobkyně způsobené epidemií covidu-19 žalovaný odkázal na odůvodnění v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že žalobkyně mohla závady v obou prohlášeních o dráze odstranit jako reakci na zahájení souvisejícího řízení ve věci přezkoumání souladu Prohlášení 2020 se zákonem o drahách 26. 6. 2020. Jak bylo uvedeno výše, již samotný návrh na zahájení řízení musí splňovat podmínky § 34e odst. 2 zákona o drahách. Pokud by tak včas učinila, vzhledem ke čtvrtletní fakturaci mohla páchání přestupku předejít. V této době si již negativních následků covidu-19 byla vědoma.

IV. Jednání před soudem

35. Při ústním jednání, které se konalo dne 20. června 2023 oba účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl provedení důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 10. 2020, č. j. UPDI-3768/20/UM a rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 8. 1. 2021, jímž bylo rozhodnuto o rozkladech proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2020, č. j. UPDI-3768/20/UM; oba se týkají posouzení souladu prohlášení o dráze se zákonem o drahách. Soud zamítl provedení těchto důkazů pro nadbytečnost a to i s ohledem na skutečnost, že jsou součástí správního spisu, z něhož soud při posouzení dané věci vychází, včetně těchto listin (viz dále bod 52. tohoto rozsudku). Soud rovněž zamítl návrh na provedení důkazu rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. UPDI-0470/20/GP a rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 21. 5. 2021, č. j. UPDI-2060/20/KP, jímž bylo rozhodnuto o rozkladech proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. UPDI-0470/20/GP; oba se týkají posouzení souladu prohlášení o dráze se zákonem o drahách účastníka Správy železnic, státní organizace. Soud zamítl provedení těchto důkazů pro nadbytečnost (viz dále rovněž bod 52. tohoto rozsudku) a z tohoto důvodu zamítl i návrh na provedení důkazu internetovými <https://www.idnes.cz/ekonomika/domaci/zeleznice-hospodareni-ztrata-covid-2020.A210429> 094436ekonomika cfr a <https://ct24.ceskatelevize.cz/ekonomika/3304655-ceske-drahy-vykazaly-loni-ztratu-presahujici-ctyri-miliardy-nejvic-se-propadly>, které měly svědčit o nepřiměřenosti výše uložené pokuty (viz dále bod 66. tohoto rozsudku).

V. Rozhodné skutečnosti vyplývající ze správního spisu

36. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla podle „*Prohlášení o dráze celostátní provozované společností České dráhy, a. s.*“ vydaného Univerzitou Pardubice Dopravní fakultou Jana Pernera a Českými drahami, a. s., ve znění od 13. 5. 2020, období platnosti jízdního řádu 2019/2020 provozovatelkou celostátní dráhy (úsek mezi žst. Praha Vršovice seř. n. a Praha Jih, a dále v obvodech žst. Praha Jih, Bohumín a Děčín hl. n., dále pak do 16. 9. 2020 v obvodu žst. České Budějovice a do 9. 11. 2020 v obvodu žst. Tábor) a na této dráze současně provozovala drážní dopravu, která nesloužila výhradně k zajištění provozování této dráhy.

37. V článku IV. bodu 4 přílohy 4 (Fakturace) tohoto prohlášení se mj. říká, že „Cena za užití dráhy (C2 a C3) je fakturována dopravci společností ČD jako provozovatelem dráhy, přičemž je však dle § 2 odst. 12 a § 32 odst. 3 dle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů, inkasem těchto plateb pověřen Přídělcem. Za tímto účelem uzavřeli ČD a Přídělcem Dodatek č 1 upravující podmínky inkasa pohledávek ČD za jednotlivými dopravci Přídělcem. Dopravce je povinen hradit tuto cenu na účet Přídělce vyznačený přímo na daňovém dokladu vystaveném společností ČD a Přídělce následně inkasované platby ČD jako provozovateli přepošle.“
38. Z pravomocného rozhodnutí Úřadu ze dne 16. 10. 2020, č. j. UPDI-3768/20/UM, ve spojení s rozhodnutím předsedy Úřadu ze dne 8. 1. 2021, č. j. UPDI-0060/21/KP v řízení sp. zn. RPD005/20 vyplývá, že vystavení faktur i interních žádostí o úhradu, souvisí s výběrem platby za užití dráhy, což patří mezi hlavní činnosti podle § 2 odst. 12 zákona o dráhách.
39. Z faktur vystavených žalobkyní Správě železnic, státní organizace, konkrétně z faktury č. 1186111563 vystavené dne 14. 7. 2020, č. 1186117115 vystavené dne 14. 10. 2020 a č. 1186123216 vystavené dne 14. 1. 2021 (datum usk. zdaň.pl.: 31. 12. 2020) bylo zjištěno, že žalobkyně vystavuje daňové doklady za užití dráhy sama. Ze sdělení Správy železnic, státní organizace, ze dne 14. 4. 2021 plyne, že tyto faktury byly uhrazeny.
40. Z přehledu o užití jednotlivých částí dráhy celostátní plyne, že na shora vymezených úsecích celostátní dráhy provozované žalobkyní došlo k 31 620 jízdám, na jejichž zpoplatnění měla Univerzita Pardubice vystavit faktury, ale nevystavila je. Dále z něj vyplývá, že žalobkyně na předmetných dráhách drážní dopravu skutečně provozovala.
41. Za období duben – červen 2020 činí u žalobkyně poplatek za užití dráhy 4 422 345 Kč. Na tuto částku Univerzita Pardubice nevystavila fakturu, ale žalobkyně ji na základě interní žádosti o úhradu č. j. 1095/2020-O18 ze dne 1. 7. 2020 měla převést na účet Univerzity Pardubice. Za období červenec – září 2020 činí u žalobkyně poplatek za užití dráhy 4 398 120 Kč. Na tuto částku též Univerzita Pardubice nevystavila fakturu, ale žalobkyně ji na základě interní žádosti o úhradu č. j. 1480/2020-O18 ze dne 8. 10. 2020 měla převést na účet Univerzity Pardubice. Takto byla na základě 2 nesprávně vystavených dokumentů za druhé a třetí čtvrtletí převedena částka ve výši 8 820 465 Kč.

VI. Soudní přezkum

42. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
43. Podle § 2 odst. 12 zákona o dráhách účinného v době spáchání přestupku se hlavními činnostmi rozumí činnosti související se sjednáním a výpočtem ceny a s výběrem platby za užití dráhy, s přidělením kapacity dráhy a v případě dráhy celostátní nebo regionální rovněž se zpracováním prohlášení o dráze.
44. Podle § 32 odst. 3 zákona o dráhách účinného v době spáchání přestupku kapacitu dráhy přiděluje provozovatel dotčené dráhy. Je-li dráha ve vlastnictví státu, přiděluje kapacitu dráhy státní organizace Správa železnic. Jde-li o úsek dráhy ve vlastnictví státu od státní hranice České republiky po nejbližší železniční stanici na území České republiky, použije se věta první. Provozuje-li provozovatel dráhy na určité dráze drážní dopravu, která neslouží výhradně k zajištění provozování této dráhy, obstarává za něj výkon hlavních činností osoba, která drážní dopravu na této dráze neprovozuje a je způsobilá výkon těchto činností obstarat nestranně (dále jen "nezávislý přídělcem"); to neplatí, pokud jde o dráhu ve vlastnictví státu a zároveň nejde o úsek dráhy podle věty třetí. Přídělcem se pro účely tohoto zákona rozumí

a) provozovatel dráhy nebo státní organizace Správa železnic, přiděluje-li kapacitu dráhy podle věty první, druhé nebo třetí, nebo

b) nezávislý přidělcce, obstarává-li za provozovatele dráhy výkon hlavních činností podle věty čtvrté.

45. Podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách účinného v době spáchání přestupku *právníká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že přidělí kapacitu dráhy nebo za provozovatele dráhy obstará výkon hlavních činností, ačkoliv k tomu není podle § 32 odst. 3 oprávněna.*
46. Podle § 51 odst. 10 písm. d) zákona o dráhách účinného v době spáchání přestupku *za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. e), f), i) nebo k), odstavce 4 písm. a), b), e), f), i), j), t), u), v), w) nebo x), odstavce 5 písm. b), c), d), e), f), g), h) nebo i), odstavce 6, odstavce 7 písm. a), odstavce 8 nebo 9.*
47. Podle § 34e zákona o dráhách
- (1) Úřad na návrh žadatele o přidělení kapacity dráhy nebo z moci úřední rozhodne, zda některá z částí zveřejněného prohlášení o dráze není v rozporu s tímto zákonem. Bylo-li prohlášení o dráze zveřejněno z důvodu změn údajů v něm obsažených, návrh lze podat jen ohledně těchto změn.*
 - (2) Návrh musí obsahovat údaje o tom, která část prohlášení o dráze je v rozporu s tímto zákonem, v čem je tento rozpor spatřován, a označení důkazů potřebných k jeho prokázání.*
 - (3) Rozhodne-li Úřad, že některá z částí prohlášení o dráze je v rozporu s tímto zákonem, stanoví v rozhodnutí přiměřenou lhůtu, po jejímž uplynutí nelze takovou část použít. Přidělcce nebo provozovatel dráhy, jde-li o veřejně přístupnou vlečku, část, která je v rozporu s tímto zákonem, nahradí částí novou, kterou zaznamená do prohlášení o dráze a prohlášení o dráze opětovně zveřejní.*
48. Před vlastním posouzením věci městský soud připomíná, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu soudy nemusí nutně reagovat na každý dílčí argument uvedený v žalobě. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, dále jen „NSS“, ze dne 3. 4. 2014 č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby správní soud v odůvodnění rozhodnutí postihl všechny stěžejní námitky účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i reakce na některé dílčí a související námitky (viz rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014 č. j. 7 Afs 85/2013-33). Městský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 25. 2. 2015 č. j. 6 As 153/2014-108).
49. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
50. Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

51. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že se nemohla dopustit posuzovaného přestupku. Objektem přestupku podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách je zájem na nestranném a nezávislém obstarávání výkonu hlavních činností. Skutečnost, že podle citovaného ustanovení pachatelem přestupku může být jen právnická nebo podnikající fyzická osoba, která „za provozovatele dráhy“ obstará výkon hlavních činností, ještě neznamená, že tímto pachatelem nemůže být sama provozovatelka, neboť splňuje podmínku dovětku, že k této činnosti „není podle § 32 odst. 3 oprávněna“. Podle tohoto ustanovení oprávnění k obstarávání výkonu hlavních činností za provozovatele dráhy má jen osoba, která „drážní dopravu na této dráze neprovozuje a je způsobilá výkon těchto činností obstarat nestranně“. Žalobkyně tyto atributy nesplňuje, neboť na dotyčné dráze provozuje drážní dopravu. Podle § 32 odst. 3 zákona o dráhách tak není osobou oprávněnou k obstarávání výkonu hlavních činností, a to ani sama za sebe, a naplňuje tudíž skutkovou podstatu přestupku § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách.
52. Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, že dovolenost jejího jednání implicitně plyne z rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2020, č.j. UPDI-3768/20/UM, které ji ve vztahu k čl. IV. bodu 4 přílohy 4 Prohlášení ČD 2020 stanovilo lhůtu, po jejímž uplynutí pravidla o fakturaci nelze použít. Podle § 34e odst. 3 zákona o dráhách žalovaný v případě, že některá z částí prohlášení o dráze koliduje se zákonem, vždy určuje lhůtu, po jejímž uplynutí nelze takovou část použít. Stanovení lhůty je tedy žalovanému uloženo zákonem. To ovšem neznamená, že po dobu této lhůty postup podle prohlášení vylučuje možnost spáchání přestupku. Účelem řízení podle § 34e odst. 3 zákona o dráhách je odstranit nezákonnosti v prohlášení o dráze a účelem řízení o přestupku je ochrana společnosti před pachateli přestupků. Účel těchto řízení je tedy odlišný. V daném případě postup podle prohlášení, které bylo v rozporu se zákonem o dráhách, současně naplňovalo skutkovou podstatu přestupku. Jelikož jde o samostatná a na sobě nezávislá řízení, na vyvození odpovědnosti za přestupek nemá řízení podle § 34e odst. 3 zákona o dráhách žádný vliv. S ohledem na uvedené bylo nadbytečným, aby soud prováděl důkazy, které se týkají rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí předsedy žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o rozkladech proti prvostupňovým rozhodnutím žalovaného, která se týkají posouzení souladu prohlášení o dráze se zákonem o dráhách.
53. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobkyně, že protiprávnost jejího jednání je vyloučena z důvodu právního omylu. Odpovědnost právnických osob za přestupek historicky vychází z objektivní odpovědnosti za správní delikty. Ostatně zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení proti nim uvádí institut právního omylu pouze u nepodnikajících fyzických osob (§ 17). Otázky omylu lze proto zkoumat jen u přestupků založených na zavinění (u přestupků fyzických osob). Ke vzniku odpovědnosti za přestupek u právnické osoby proto postačí přičitatelné jednání fyzické osoby. Z tohoto důvodu není významné, zda se žalobkyně mohla nebo nemohla vyvarovat právního omylu spočívající ve změně právních předpisů, jakož i otázky, jaký druh smlouvy o výkonu hlavních činností měla žalobkyně uzavřít, zda smlouvu mandátní (příkazní) nebo komisionářskou.
54. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně obsažené *ve druhém žalobním bodu*, že žalovaný při vyvození odpovědnosti za přestupek porušil zásadu legitimního očekávání podle § 2 odst. 4 správního řádu, když jiné případy postupu v souladu s prohlášením o dráze nepovažoval za přestupek. Jak již uvedeno výše, řízení podle § 34e odst. 3 zákona o dráhách a řízení o přestupku jsou dvě samostatná a na sobě nezávislá řízení. Je proto nerozhodné, zda žalovaný v jiných případech postupu v souladu s prohlášením o dráze vyvodil odpovědnost

za přestupek. Nad rámec této námitky dlužno podotknout, že tomu tak není, neboť z vyjádření žalovaného plyne, že rozhodl o spáchání přestupku, byť rozhodnutí nebylo zveřejněno.

55. Nedůvodným shledal soud také námitky žalobkyně spočívající v nesplnění podmínky společenské škodlivosti přestupku (*třetí žalobní bod*). Podle § 51 odst. 1 písm. i) zákona o dráhách je společensky škodlivé jednání již samotné vykonávání činnosti bez příslušného oprávnění, tj. obstarávání výkonu hlavních činností osobou, která k tomu není podle § 32 odst. 2 zákona o dráhách oprávněna. Primárním objektem této skutkové podstaty je zájem na řádném, nestranném a nezávislém obstarávání výkonu hlavních činností. Tento zájem byl jednáním žalobkyně zasažen, neboť ačkoliv nesplňovala atributy „*nezávislého přidělce*“ ve smyslu ust. § 32 odst. 2 zákona o dráhách, obstarávala sama za sebe jako provozovatelka dráhy výkon hlavních činností. Žádný jiný následek v podobě rozdílu mezi celkovou výší inkasované částky za užití dráhy dovoleným a nedovoleným způsobem výběru platby, jakož i ohrožení hospodářské soutěže a diskriminace ostatních dopravců shora uvedená skutková podstata nepředpokládá. Tyto skutečnosti proto žalovaný nebyl povinen prokazovat. Pokud jde o fakturaci, lze souhlasit se žalovaným, že ustanovení § 32 odst. 3 ve spojení s § 2 odst. 12 zákona o dráhách přesně popisuje, že fakturace je součástí výběru plateb a musí ji obstarávat nezávislý přidělec.
56. Ve *čtvrtém a pátém žalobním bodu* žalobkyně brojí proti druhu uloženého trestu a jeho výměře. Soud předeseílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamena, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 8 Afs 85/2007-54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87).
57. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z

judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004 sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.].

58. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 95 000 Kč, tedy nižší, než 10 % zákonem stanovené horní hranice sankce (1 000 000 Kč). Soud při posuzování přiměřenosti uložené pokuty vyšel ze shora popsanych judikатурních východisek a podrobněji se zabýval výši uložené pokuty, tedy zejména s ohledem na povahu a závažnost přestupku. Lze konstatovat, že okolnostmi stanovení druhu a výše sankce se podrobně žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval na str. 8 až 10 rozhodnutí a též prvostupňový orgán na str. 10 až 11 ve svém rozhodnutí.
59. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyni byla uložena jako správní trest pokuta, neboť její činností je ze zákona i provozování dráhy. U takovéto společnosti se předpokládá vysoká odborná úroveň, která je spojena se znalostí a dodržováním právních předpisů. Pokud tyto předpisy porušeny byly, navíc se jednalo o ustanovení podporující spravedlivou soutěž na trhu, nebyl by jiný správní trest, než pokuta, účinný.
60. Ve vztahu k přitěžujícím okolnostem bylo v napadeném rozhodnutí přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobkyně v prohlášení předem protiprávní jednání avizovala. V prvostupňovém rozhodnutí bylo dále přihlédnuto k vysokému počtu jednotlivých dílčích útoku, kdy žalobkyně měla vystavit dle seznamu dodaného nezávislým přídělce více než 40 faktur a celková částka převedená na základě nesprávně vystavených dokumentů přesahovala 8 mil. Kč, jakož i k tomu, že nezávislému přidělci, který by měl faktury vystavovat a na jehož účet byly poukazovány platby, nebyly ze strany žalobkyně vlastní faktury vůbec poskytnuty. Přídělce disponoval pouze jejich seznamem.
61. Jako polehčující okolnost byla vzata v úvahu skutečnost, že aktualizací prohlášení o dráze ze dne 26. 1. 2021 byla již část textu článku IV. bodu 4 přílohy 4 (Fakturace) upravena. Dále bylo přihlédnuto k tomu, že jednáním žalobkyně nedošlo k poškození dopravců.
62. Prvostupňový orgán při posuzování významu chráněného zájmu, který byl přestupkem zasažen, přihlédl k tomu, že k páčání přestupku došlo v souvislosti s provozováním drážní dopravy na dráhách, jejichž rozsah je v zásadě marginální. Nelze tedy považovat ani za podstatný význam běžně nedostupných informací o rozsahu provozu jednotlivých dopravců, který byl předmětem fakturace. Proto stanovil pokutu ve výši desetiny zákonné sazby.
63. Dále prvostupňový orgán při určování výše pokuty zohlednil rovněž aktuální majetkové poměry žalobkyně, když podle zveřejněné výroční zprávy za rok 2020 činily její tržby z osobní přepravy 5 907 mil. Kč a úhrady od objednatelů 15 449 mil. Kč. Na základě výše zmíněných okolností dospěl k závěru, že odpovídající výše pokuty za tento samostatný přestupek by byla 100 000 Kč, tj. v desetině zákonné sazby stanovené zákonem o dráhách. Od této částky pak v souladu se zásadou absorpce odečetl pokutu ve výši 5 000 Kč, která byla žalobkyni uložena v samostatném řízení pro sbíhající se přestupek podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o drahách (nesplnění oznamovací povinnosti k vlečce), za který lze podle §

51 odst. 10 písm. d) zákona o dráhách uložit pokutu ve stejné výši jako za projednávání pokračování v přestupku, tj. do 1 000 000 Kč. Úřad proto uložil pokutu ve výši 95 000 Kč tak, aby celková výše obou udělených pokut dosáhla právě 100 000 Kč.

64. Pokud jde o ztráty způsobené epidemií COVID-19 podle názoru žalovaného vzhledem k tomu, že žalobkyně hospodaří s částkami řádově desítek miliard korun a vzhledem k výši pokuty 95 000 Kč, takto nízká výše pokuty nemůže být ovlivněna ani deklarovanou ztrátou 4 miliard Kč za rok 2020. Výše pokuty byla stanovena s ohledem na hospodaření společnosti jako celku, neboť nelze posuzovat hospodaření žalobkyně za provozování dráhy zvlášť, navíc přestupek se týkal i zpoplatnění provozování drážní dopravy.
65. Podstatnou je i skutečnost, že při určování výše pokuty nebyla primárně rozhodující délka provozované dráhy, ale potřeba jejího využití pro ostatní dopravce. Části celostátní dráhy provozované žalobkyní zajišťují přístup k zařízení služeb, které jsou bezprostředně související s provozováním drážní dopravy a je nezbytná pro ostatní dopravce.
66. Soud se s výše uvedeným posouzením ztotožňuje. Soud proto dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 95 000 Kč je sice zásahem do hospodaření žalobkyně, avšak s ohledem na její majetkové poměry nelze pokutu v této výši považovat za likvidační ani omezující. Pokuta uložená žalobkyni naplňuje obě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu při určení výměry uložené pokuty je soud toho názoru, že uloženou pokutou nebude ohrožena existence žalobkyně, ani nebude zásadním způsobem omezen její chod, avšak určitým způsobem pocítí dopad uloženého správního trestu také v rovině materiální. S ohledem na uvedené soud nepřistoupil k dalšímu doplnění důkazních prostředků, kterými by byla prokazována nepřiměřenost výše uložené pokuty (internetové https://www.idnes.cz/ekonomika/domaci/zeleznice-hospodareni-ztrata-covid-2020.A210429_094436ekonomika_cfr a <https://ct24.ceskatelevize.cz/ekonomika/3304655-ceske-drahy-vykazaly-loni-ztratu-presahujici-ctyri-miliardy-nejvic-se-propadly>), neboť dle soudu byly podklady pro stanovení výše pokuty shromážděny v dostatečné míře a jsou proto i adekvátně oporou pro stanovení její výše.
67. Jelikož pokuta ve výši 95 000 Kč nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu, závažnosti a počtu přestupků a je způsobilá splnit svůj účel, podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto v nyní řešené věci nebyly splněny.
68. S ohledem na shora uvedené soud posoudil návrh žalobkyně, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Stejně tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č. j. 1 Afs 1/2012-36 vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
69. Soud porovnal sankční právní úpravu účinnou v době spáchání správního deliktu a rovněž v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým a odvolacím orgánem, a to z toho hlediska, zda nová právní úprava není pro žalobce příznivější (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 11. 2. 2021, čj. 8 As 43/2019-40). Z porovnání právní úpravy ust. § 51 zákona o dráhách vyplývá, že tomu tak není, a že se oproti prvostupňovému, jakož i napadenému rozhodnutí na sankcionování přestupku pro žalobkyni nic nezměnilo v tom smyslu, že by správní potrestání mohlo být pro ní nově příznivější jak v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty.

70. Na základě shora uvedeného tak Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako zamítl.
71. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. června 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu